

PISICILE RĂZBOINICE

Pădurea secretelor

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

Pădurea secretelor

Cartea a III-a

Traducere din limba engleză de
Ioana Văcărescu

*Lui Schrödi, care acum vânează împreună cu
Clanul Stelelor, și lui Abbey Cruden,
care l-a întâlnit pe adevăratul Inimă de Foc*

Mulțumiri deosebite lui Cherith Baldry

CLANURI

Clanul tunetului

LIDER

STEA ALBASTRĂ – pisică gri-albăstruie, cu nuanțe argintii în jurul botului.

SEGUND

GHEARĂ DE TIGRU – motan mare, dungat, cafeniu, cu gheare neobișnuit de lungi

PISIGĂ-VRAGI

COLȚ GALBEN – pisică bătrână, de culoare cenușiu-închis, cu față lată, turtită, fostă membră a Clanului Umbrelor.

UCENIC, LABĂ FUMURIE – pisică cenușiu-închis

RĂZBOINICI

(motani și pisici fără pui)

VIFOR ALB – motan mare, alb.

UCENIC, LABĂ LUMINOASĂ

DUNGĂ NEAGRĂ – motan dungat, cu blană scurtă gri și neagră.

COADĂ LUNGĂ – motan cu blana dungată, spălăcit, cu dungi negre.

UCENIC, LABĂ IUTE

VÂNT AGER – motan dungat, iute.

BLANĂ ALBASTRĂ – pisică cenușiu-deschis, cu ochi neobișnuit de albaștri.

BLANĂ DE ȘOARECE – pisică mică, maronie

UCENIC, LABĂ ASCUȚITĂ.

INIMĂ DE FOC – motan roșcat, chipeș.

UCENIC, LABĂ DE NOR

DUNGĂ CENUȘIE – motan cenușiu, solid, cu blană lungă.

UCENIC, LABĂ DE FERIGĂ

BLANĂ PĂMÂNTIE – motan dungat, cafeniu.

FURTUNĂ DE NISIP – pisică roșcată, spălăcită.

UGENIGI

(mai mari de șase luni, pregătiți să devină războinici)

LABĂ IUTE – motan cu blana alb-negru.

LABĂ DE FERIGĂ – motan cafeniu-deschis.

LABĂ DE NOR – motan cu blana lungă, albă.

LABĂ LUMINOASĂ – pisică albă cu pete roșcate.

LABĂ ASCUȚITĂ – motan roșcat.

REGINE

(pisici care se pregătesc să nască sau îngrijesc pui)

BLANĂ DE ZĂPADĂ – pisică cu blană albă, frumoasă, și ochi albaștri.

FAȚĂ DUNGATĂ – pisică frumusică, în dungi.

FLOARE AURIE – pisică cu blana roșcată, deschisă la culoare.

COADĂ PESTRIȚĂ – pisică dungată, cu blana deschisă la culoare, cea mai bătrână regină.

BĂTRÂNI

(foști războinici și foste regine, retrași)

JUMA DE COADĂ – motan mare, în dungi, cu blana cafenie, fără o bucată din coadă.

URECHIUȘĂ – motan cenușiu cu urechile foarte mici; cel mai bătrân motan din Clanul Tunetului.

ZDREANȚĂ – motan mic, alb-negru, cu blana zdrențuită.

CHIOARA – pisică cenușie, deschisă la culoare; cea mai bătrână pisică din Clanul Tunetului; aproape oarbă și surdă.

COADĂ TĂRCATĂ – pisică odinioară drăgălașă, tărcată, cu pete negre și galbene.

COADĂ RUPTĂ – motan cu blana lungă, maronie, în dungi; fostul lider al Clanului Umbrelor, acum este orb.

glanul umbrelor

LIDER

BLANĂ ÎNTUNECATĂ – motan bătrân, negru.

SEGUND

BLANĂ PLUMBURIE – motan slab, cenușiu.

PISIGĂ-VRAGI

MUCEA – motan mic, alb-cenușiu.

RĂZBOINICI

CODIȚĂ – motan dungat, maroniu.

UCENIC, LABĂ MARONIE

LABĂ UDĂ – motan dungat, cenușiu.

UCENIC, LABĂ DE STEJAR

NOURAȘ – motan dungat, foarte mic.

REGINE

NOR DE ZORI – pisică mică, dungată.

FLOARE ÎNTUNECATĂ – pisică neagră.

MAC ÎNALT – pisică dungată, maroniu-deschis, cu picioare lungi.

glanul vântului

LIDER

STEA ÎNALTĂ – motan alb-negru, cu o coadă foarte lungă.

SEGUND

ȘCHIOFUL – motan negru, cu o labă sucită.

PISIGĂ-VRAGI

FAȚĂ DE COPAC – motan maroniu, cu coada scurtă.

RĂZBOINICI

GHEARĂ DE NĂMOL – motan pestriț, maroniu-închis.

UCENIC, LABĂ PALMATĂ

URECHE SFÂȘIATĂ – motan dungat.

UCENIC, LABĂ SPRINTENĂ

MUSTĂCIOARĂ – motan tânăr, dungat, cafeniu.

UCENIC, LABĂ ALBĂ

REGINE

LABĂ FUMURIE – regină cenușie.

FLOAREA ZORILOR – regină tărcată.

glanul râului

LIDER

STEA ÎNCOVOIATĂ – motan uriaș, dungat, de culoare deschisă, cu o falcă strâmbă.

SEGUND

BLANĂ DE LEOPARD – pisică dungată, aurie, cu pete neobișnuite.

PISIGĂ-VRAGI

BLANĂ DE NĂMOL – motan maroniu-deschis, cu blana lungă.

RĂZBOINICI

GHEARĂ NEAGRĂ – motan fumuriu-negru.
UCENIC, LABĂ GREA

BLANĂ DE PIATRĂ – motan cenușiu, cu răni de luptă la urechi.

UCENIC, LABĂ UMBROASĂ

BURTĂ ZGOMOTOASĂ – motan cafeniu-închis.

UCENIC, LABĂ ARGINTIE

PÂRÂU ARGINTIU – pisică tărcată, argintie, zveltă, foarte frumoasă.

REGINE

LABĂ DE CEATĂ – pisică frumoasă, cu blana cenușie.

BĂTRÂNI

LAC FUMURIU – pisică cenușie, cu blana zdrențuită și cu cicatrice pe bot.

pisici din afara glanurilor

ARPACAȘ – motan alb-negru, care trăiește la o fermă din apropierea pădurii.

PICIOR NEGRU – motan mare, alb, cu labe uriașe, negre ca tăciunele; fostul Secund al Clanului Umbrelor.

BOLOVAN – motan dungat argintiu; fost membru al Clanului Umbrelor.

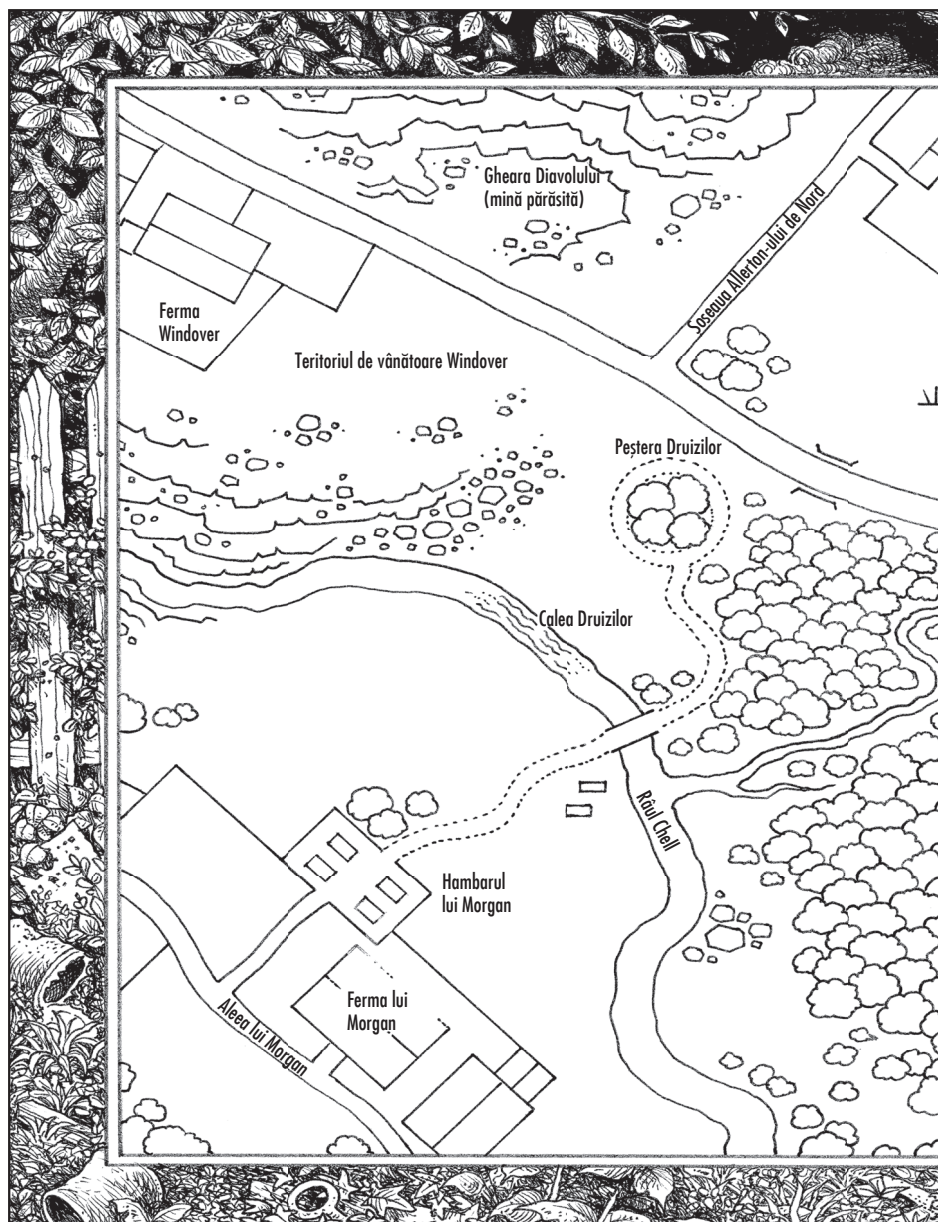
PRINȚESA – pisică dungată, cafeniu-deschis, cu pieptul și labele albe; pisică de casă, sora lui Inimă de Foc.

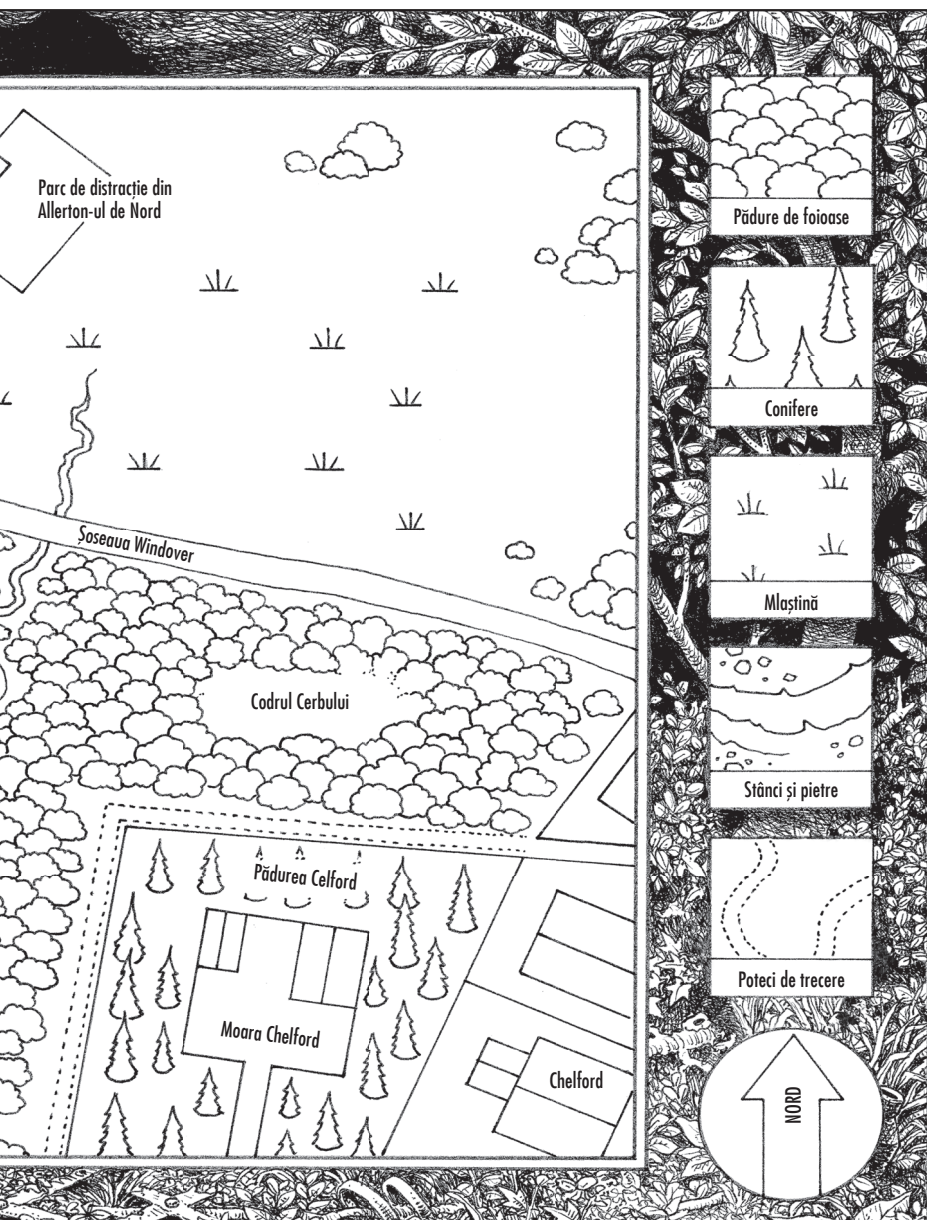
LABĂ NEAGRĂ – motan negru, zvelt, cu vârful cozii alb; fost membru al Clanului Tunetului, acum locuiește la fermă, cu Arpacăș.

PATĂ – pisoi alb-negru, durduliu și prietenos, care trăiește într-o casă de la marginea pădurii.

PROLOG

Frigul strângea întreaga pădure, câmpurile și mlaștina într-o gheară înghețată. Totul era acoperit de zăpada care sclișea timid sub razele lunii noi. Nimic nu întrerupea tăcerea care domnea în pădure, în afara zăpezii ce cădea de pe crengile copacilor și a foșnetului slab al stufărișului uscat, când vântul trecea prin el. Până și murmurul râului fusese redus la tăcere de pojghița groasă de gheață, care se întindea de la un mal la celălalt.

La marginea apei s-a zărit, preț de o clipă, o mișcare. Un motan mare, cu blana roșcată zburlită de frig, a ieșit din stufăriș. Își scutura nervos zăpada de pe labe, afundându-se la fiecare pas în stratul moale și alb.

În fața lui, doi pui de pisică înaintau cu greu, miorlăind disperați cu glas firav. Se împleticeau prin zăpada ca o pudră, iar blana de pe picioare și de pe burtă li se strânsese în cocoloașe înghețate; însă de fiecare dată când încercau să se oprească, motanul îi împingea mai departe.

Cele trei pisici au înaintat cu greu de-a lungul malului, până ce cărarea s-a lățit și în fața lor a apărut o insulă micuță,

aflată în apropiere de mal. Era înconjurată de straturi groase de stufăriș, tulpinile lungi și uscate îțindu-se din gheață. Sălci fără frunze ascundeau mijlocul insulei, crengile lor împovărate de zăpadă creând un paravan.

— Aproape am ajuns, a mieunat încurajator motanul ruginiu. Veniți după mine.

A coborât pe povârnișul de lângă mal, până la o cărare înghețată ce trecea prin stufăriș, ajungând în cele din urmă pe pământul uscat al insulei. Cel mai mare dintre pui a dat zor după el, însă cel micuț a căzut pe gheață și a rămas pe loc, făcut una cu pământul și miorlăind trist. Motanul a sărit lângă el și a încercat să-l ridice împingându-l cu botul, însă puilul era prea obosit. L-a lins pe urechi, alinând bietul micuț atât cât se pricepea, iar apoi l-a apucat de ceafă și l-a cărat până pe insulă.

Dincolo de sălcii era o întindere de câmp deschis, presărată cu tufișuri. Zăpada acoperea pământul și era bătătorită în toate direcțiile de urmele pașilor multor pisici. Luminișul părea gol, însă din adăposturi străluceau ochi ce îl urmăreau pe motan, în timp ce își croia drum prin tufișul cel mai mare și prin zidul exterior, construit din ramuri încâlcite, al vizuinii.

Aerul rece de afară a fost înlocuit de căldura vizuinii puilor și de aroma laptelui. Într-un cuib adânc, din mușchi și buruieni, o pisică cenușie alăpta un pui tărcat. A ridicat capul când motanul s-a apropiat de ea și a lăsat jos cu blândețe puilul pe care îl căra în bot. Cel de al doilea pui l-a urmat în vizuină, împleticindu-se și încercând să se cațere în cuib.

— Inimă de Stejar? a mieunat pisica. Ce ai adus?

— Doi pui, Lac Fumuriu. Ai putea să-i iei tu? Au nevoie de o mamă.

— Dar... a început Lac Fumuriu cu o privire uluită. Ai cui pui sunt? Nu sunt din Clanul Râului. De unde i-ai luat?

— I-am găsit în pădure, i-a răspuns Inimă de Stejar ocolindu-i privirea. Au avut mare noroc ca n-a dat peste ei o vulpe.

— În pădure? a mieunat neîncrezătoare regina. Inimă de Stejar, nu-mi vorbi ca unei minți de șoarece! Ce pisică și-ar abandona puii în pădure, mai ales pe o vreme ca asta?

Inimă de Stejar a ridicat din umeri.

— Pisicile vagaboande, poate, sau Două-Picioare. De unde să știu eu? Dar nu puteam să-i las acolo.

L-a împins ușor cu botul pe cel mai mic, care zăcea cu totul nemișcat; singurul semn de viață era mișcarea burticii în timp ce respira.

— Te rog, Lac Fumuriu... Ceilalți pui ai tăi au murit; vor muri și micuții ăștia dacă nu îi ajuți.

Privirea lui Lac Fumuriu era umbrită de durere. A privit spre cei doi pui. Boturile lor micuțe se căscau, rozalii, în timp ce mieunau triști.

— Am lapte din belșug, a șoptit ea. Sigur că o să îi iau.

Inimă de Stejar a răsuflat ușurat. A ridicat pe rând cei doi pui și i-a așezat lângă pisică. Aceasta i-a împins ușor cu nasul până au ajuns în dreptul pântecului, lângă puiul ei, unde au început să sugă nerăbdători.

— Tot nu înțeleg, a mieunat Lac Fumuriu după ce s-au așezat bine. De ce ar fi singuri în pădure doi pui atât de mici, în toiul iernii? Mama lor trebuie să fie înnebunită de îngrijorare.

Motanul roșcat a împins o bucată de mușchi cu laba lui uriașă.

— Nu i-am furat, dacă asta crezi.

Lac Fumuriu l-a privit lung.

— Nu, nu cred că i-ai furat, a mieunat ea în cele din urmă. Dar nici nu îmi spui adevărul.

— Ți-am spus tot ce trebuie să știi.

— Nu-i adevărat! a strigat pisica înfuriindu-se. Cum rămâne cu mama lor? Știu cum e să îți pierzi puii, Inimă de Stejar. Nu aș vrea ca o pisică să treacă prin așa ceva.

Inimă de Stejar a ridicat capul și a privit-o lung; a scos un mârâit prelung.

— Probabil că mama lor e vreo pisică vagaboandă. Pe vremea asta nu e cazul să mergem să o căutăm.

— Dar, Inimă de Stejar...

— Ai grijă de pui și gata, te rog!

Motanul portocaliu a sărit în picioare și s-a întors brusc spre ieșirea din vizuina puilor.

— Am să-ți aduc niște vânat proaspăt, a mieunat el peste umăr în timp ce ieșea.

După plecarea lui, Lac Fumuriu s-a aplecat spre pui, lingându-le blănița pentru a-i încălzi. Zăpada topită aproape că le ștersese mirosul, însă pisica mai simțea urmele pădurii, mirosul frunzelor uscate și al țărânei înghețate. Și mai era ceva sub mirosurile acestea, ceva nedeslușit...

Lac Fumuriu s-a oprit din lins. Oare chiar simțise sau imaginația ei o lua razna? Lăsându-și din nou capul în jos, a deschis botul ca să tragă în piept și mai bine mirosul puilor.

Ochii i s-au mărit, plini de uimire, și a rămas cu privirea pierdută în întunericul de lângă vizuina puilor. Nu se înșelase. Nu încăpea îndoială – blana micuților rămași fără mamă, a căror proveniență refuzase Inimă de Stejar să o explice, purtau mirosul unui Clan inamic!